

παιδί δεν είχε θεκολληθεί το στομάχι του από το μητρικό στήθος, λέει κι ήθελε η Άννα να του δώσει, μαζί με το γάλα της, δηλ της τη ζωή.

Τέλος κατέβηκε απ' τ' άμαξι σ' ένα μέρος βόρην και σκοτεινό. Ή φτωχή μητέρα σκέφτηκε μερικά λεπτά και έπειτα έξεκολλώθησε το θρόνιο της κι έφτασε λεχονιασμένη μπρος σ' ένα μεγάλο κτίριο. Έκει χτύπησε τη βαρεία πόρτα, ή οποία άνοιξε σχεδόν άμέσως και με βήμα άσπυ ή δυστυχισμένη μητέρα διάσχισε την αυλή, αφήνοντας το παιδί στο στήθος της.

Ή Άννα βρισκόταν στο Άσυλο των Όρφανών και έγκραταλειμμένη παιδιών.

Κύριε, είτε ή μητέρα με φωνή που έτρεμα, στον ύπνλληλο, μπρος στον άποιο βρέθηκε σε λίγο, αυτό το παιδί το βρήκα από μισησής άρας επάνω σ' ένα πάγκο...

Μά δέ μπόρεσε να πη περισσότερα.

Ό υπάλληλος, χωρίς να την προσέξει, χτύπησ' ένα κουδούνι και με γυναίκα μητρε σε λίγο, ή όποια έγδυσε το παιδί.

Τό κτύπησαν κι' έπειδή δεν βρήκαν επάνω του κανένα σημάδι, το ξανάβρισαν άμέσως και του άφρασαν άλλα ρούχα.

Άπό τη στιγμή εκείνη, το παιδί της Άννας δεν ήταν παιδί το παιδί του δολοφόνου... Ήταν ένα άγνωστο παιδί, που είχε το δικαίωμα να γίνει τίμιος άνθρωπος, χωρίς να το εμπόδιζε σ' αυτό το άσχος του πατέρα του...

Άφου ή Άννα έφριξε στο παιδί της ένα τελευταίο βλέμμα, γεμάτο άπέραντη άγάπη, έκανε μερικά βήματα για να βγη έξω, μά μά άκατανίκητη δύναμη την εκάρφωσε εκεί, μπρος σ' αυτό το παιδί. Όστόσο, καταβάλλοντας μά στενή προσπάθεια, άφου το φίλησε με λαχτάρα για τελευταία φορά, βγήκε έξω...

Ό ύπόκοφος θόρυβος της πόρτας, ή όποια έκλεισε πίσω της, έπνιξε την κραυγή της, κραυγή κατάρτας, έναντιον αυτού του κόσμου, ό όποιος είχε καταδικάσει το παιδί της να γίνει ή όρφανο ή άτιμο...

Την άλλη μέρα βρήκαν το πτώμα της στις άχθες του Σηκουάνα...

Ή δυστυχισμένη γυναίκα είχε πνιγει, μά αν είν' άλήθεια διι οι πεθαμένοι βλέπουν σ' αυτόν τον κόσμο εκείνους που άγαπούν, σίγουρα ή ψυχή της Άννας θ' άναγαλλίαζε, βλέποντας το παιδί της, που είνε σήμερα ένας τίμιος κι' ευτυχισμένος άνθρωπος...

Ή θυσία της μητέρας του είχε έξαγοράσει το έγκλημα του πατέρα του!...

JACK MORAND

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠ' ΕΚΕΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Άπό τά σατυρικά άλλα έλου του κόμπου)

Ή γεροντοκόρη.—Παις είνε αυτός ό κίωρος που με βρήκε πολύ ενδιαφέρονταν;

Ό σμυνοδόξ της.—Ένας... αρχαιολόγος!

Σ' ένα γάμο:

Ό παλάς.—...Και ή γυνή όφείλει ν' ακολουθή τον άνδρα της παντού.

Ή νύφη.—'Αδύνατον, παπά μου. Ό άντρας μου είνε... κληροδογοκαθαριστής!...

Μεταξύ φίλων:

— Παντρεύτηκα για να ζήσω μά ήσυχή ζωή.

—Τι σίμπτωσης! Κι' εγώ σήμερα πήρα διαζύγιο για τον ίδιο λόγο...

Μεταξύ δυο δεσποινίδων:

—Του έπια ότι δεν θέλω να τον βλέπω πειά στα μάτια μου.

—Κι' εκείνος τί έκανε;

—'Εσθυσε τη λάμπα!...

Στό σχολείο:

—Γιά λέγε μου, παιδί μου, τι είνε πόλεμος;

—Όταν... μιλάνε ή μαμά μου με τη μαμά του μπαμπά μου!...

Παιδί με μέλλον:

—Σε παρακαλώ, μπαμπά, να μου δανείσης δέκα φράγκα και να μου δώσεις μοναχά τα πέντε.

—Γιατί, παιδί μου;

—Γιατί θα μου χρωστάς πέντε, θα σου χρωστώ άλλα πέντε κι' έτσι θα... παύσουμε!...

Ό δικαστής:

—Κατηγορείσαι διι έκλεψες δυο δαχτυλίδια με πράλλάντια και σ' ύποστηρίζεις ότι είσαι άθώος.

Λύσιμος δικηγόρος:

—Όχι.

—Γιατί;

—Γιατί μου ζητάει το ένα δαχτυλίδι!

ΛΑΪΚΕΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΝΕΡΑΪΔΕΣ

Τά φαντάσματα των νερών. Πώς φαντάζονται οι Κρητικοί τις Νεραΐδες. Οι νεραϊδοφρονοι. Τό νεραϊδοφρόσημα. Ή ιστορία του χωριάτος με τις Νεραΐδες. Τό χρυσό ποτήρι. Ή Νεραΐδες και τα μωρά. Γιατί τα πνιγουν. Ή μαμή που καταράστηκε τη βατραχίνα. Στο παλάτι της Νεραΐδας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σήμερα που γιορτάζουν και άγιαζουν τα νερά, θα σάς διηγηθούμε κάτι για τά φαντάσματα, που βγαίνουν στα ποτάμια τις νύχτες. Αυτά κυρίως είνε ή Νεραΐδες.

Όι Κρητικοί τις φαντάζονται σαν γυναίκες ντυμένες άσπρα, που βγαίνουν τα μεσάνυχτα όπου είνε νερά, βρύσες, ρυάκια, γυροστάμια, εκούμπες, ή στα εδισταύρια του δρόμου, στα σταυροδρόμια.

Στά νερά ή πλύνουν τα ρούχα τους ή Νεραΐδες ή χορεύουν.

Του άνθρώπου που θά τις ίδη και θά μιληση του παίρνουν τη φωνή. Καμιά φορά τόν φουσιάνε και χάνει και το μυαλό του και τότε λέει ό κόσμος:

—Αυτός έπαθε από ενεραϊδοφρόσημα.

Ήν τύχη να πέση ό διαβάτης επάνω στο χορό τους, τόν πλύνουν, τόν βάζουν στο χορό κι' αυτόν κι' άρχίζουν να τόν χορεύουν δηλ νύχτα, άσπου να κρῆξη ό μαυρός εκούλης» (πειτινός).

Ένας χωριάτης μά φορά πήγε να λάμη τα μεσάνυχτα νερό από μά βρύση. Σ' ένα σταυροδρόμιο όμως είχανε στήσει χορό ή Νεραΐδες κι' έπεσε επάνω τους χωρίς να τό καταλάβη. Τόν άράξουν λοιπόν και τόν βάζουν στο χορό. Έπειτα άρχισαν να τόν κερνούν κι' ένα χρυσό ποτήρι.

Ό πονηρός χωριάτης δηλ τη νύχτα δεν μίλησε. Πήρε όμως το χρυσό ποτήρι και τό έβαλε κρυφά στην τσέπη του. Σαν άρχισε να φωτίζει ή μέρα και να λαλάη κι' ό πειτινός από ένα κοντινό χωριό, ή Νεραΐδες κόφανε το χορό. Μά μά απ' αυτές τους είνε:

—Μή φοβάστε, είνε ό κόκκινος.

Ή Νεραΐδες άρχισαν τότε να ξαναχορεύουν.

Σε λίγο λαλάει άλλος πειτινός. Αυτός ήταν παιδί ό μαυρός κι' άμέσως ή Νεραΐδες χαθήκανε.

Ό χωριάς τότε, όλος χαρά, βγάζει από την τσέπη του τό χρυσό ποτήρι και τό ίδη...

Μά ή χαρά του κόπηκε άμέσως. Τό χρυσό ποτήρι ήτανε τ'... άνύχι του γαϊδάρου!...

Έπίσης στην Κρήτη πιστεύουν ότι ή Νεραΐδες κλέβουνε τα μωρά παιδιά, από τις κούνιες των μανάδων των, πάνε τα πνιγουν και τά ξαναφέρνουνε στην κούνια τους πνιγμένα.

Μιά φορά, μά μαμή έπλυνε σ' ένα ποτάμι. Άξαφνα πετάχτηκε στα πόδια της μά βατραχίνα γκαστρομένη. Ή γρηά φοβήθηκε και της είνε:

—Άδικο να σου λάχη, που μ' έφόβισες, και να μη γεννήσης άσπου να έρθω να σου πιάσω το παιδί.

Γιά κακή όμως τύχη της γρηάς ή βατραχίνα ήτανε Νεραΐδα και, μά βραδιά, κοντά τα μεσάνυχτα, άνοιξε χτύπος στην πόρτα της. Βγαίνει έξω και βλέπει ένα χωριάτη μ' ένα μολάρι.

—Έλα, κρηά μαμή, της λέει αυτός, να πιάσω τό «κοπέλι» γιατί κολιποπνάνε ή γυναίκα μου.

Καβαλλικάνε στο σαμάρι ή μαμή, άνεβαίνει κι' εκείνος πίσωάποια, της δίνει μά της μούλας κι' αυτή άρχινάει να πηδάη βουγά και λαγκάδια, άσπου φτάσανε σ' ένα φαράγγι, κοντά στη ρίζα ενός δέντρου, όπου ξεπέψαν.

Ή γρηά, τρομαγμένη, δεν μίλαγε. Ό χωριάτης χτυπάει τη γη, σχίζεται αυτή στα δύο, και μπαίνουν μέσα σ' ένα άωροφο παλάτι στρωμένο και στολισμένο με μεταξωτά. Έκει, σ' ένα πλούσιο κρεβάτι, μά Νεραΐδα κολιποπνάνε, άσπρη σαν τις άχίνιες του ήλιου.

—Ά, καϊμένη μαμή, της λέει, μ' έσκασες άσπου νάρθης. Μ' έπιασε ή κατάρα, που μου πέσε στο ποτάμι: να μη γεννήσω δυο νύχτες.

Ή γρηά μιλά:

Σε λίγο ή Νεραΐδα γεννάει μά... κολοκύθα!

Ό άνθρωπος, ό Νεραΐδος να πούμε, που ήταν χαμένος εως την ώρα εκείνη, να και μπαίνει άξαφνα βασιτώντας ένα μωρό στην άγκαλιά του. Γρηγόρα-γρηγόρα τό σφίγγει στο λαμίο, κρατώντας το επάνω από τό γεννημένο κολοκύθη, άσπου έσταξαν τρείς σταλαγματιές αίμα από τη μήτη του.

Άμέσως τό κολοκύθη σχίστηκε και βγήκε από μέσα ένα Νεραϊδάκι, σαν τ' αστάλαγα τα χιόνια.

Ή μαμή περιποιήθηκε τη λεχώνα, θέλοντας και μη, κι' ύστερα ξαναγύρισε στο σπίτι της.

Την άλλη μέρα έμαθε πώς πνίχανε ή Νεραΐδες τό μωρό μάς άνηψιάς της!...

